

внѣжги мѣслимъ, че невинната младежъ въ градътъ ни има всичкитѣ си надежди на насъ; нѣка имаме всякогаждъ на умътъ си, че бждущето поколеніе ще цѣни всичкитѣ наши постжпки, всичкитѣ наши дѣла, ще цѣни всичко високо, що сме извършили за неговото благоденствіе“. И накрай, като припомня благочестивитѣ и апостолски подвизи на нашитѣ първосвѣтители Кирила и Методия, завършва: „..... Нѣка всѣкой единъ отъ насъ има всѣкогаждъ прѣдъ очи тѣхнѣйтѣ достоинъ за подражаніе примѣръ; нека всинца оградимъ себе си съ любовь и съгласіе, и нѣка, споредъ силитѣ си, вършимъ за общото добро и благоденствіе. Ше прѣминатъ години и врѣмена; ще сж появятъ помежду нашѣйтѣ народъ мже, които за да опишѣтъ народната исторія ще разровѣтъ архивитѣ, въ които сж описаны дѣлата на любовороднитѣ дѣатели, ще ги оцѣнятъ безпристрастно, ще пролѣятъ признателни сълзи и съсъ сърдечно умиленіе ще почетѣтъ небесното провиденіе“. Не е ли финалтъ на тази хубава рѣчь истинско пророчество за скромния поетъ, който на своята стогодишнина намира нашата искренна оцѣнка и дълбока признателность?

Прѣзъ 1875 год., слѣдъ като искаралъ тритѣ учебни години, споредъ сключеното съгласително, Чинтуловъ напусналъ училището, може би, поради ослабнало зрѣние (Янтра, стр. 100), а, може би, и поради намаление на заплатата му (Протоколи ...) и вече до смъртъта си той не учителствува.⁵⁹

Послѣдни години отъ робството. — Къмъ края на робството революционното движение въ България се усиля. Чинтуловъ, който съ бунтовнитѣ си пѣсни подготвяше народа за възстание, сега, слѣдъ дълга просвѣтителна дѣйность, опозналъ добрѣ силитѣ на своя народъ, едвали ще е одобря-